

РЕШЕНИЕ

№ 28865

гр. София, 17.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 19.06.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Красимира Милачкова

ЧЛЕНОВЕ: Лилия Йорданова
Мариана Маркова

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **5366** по описа за **2026** година докладвано от съдия Красимира Милачкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Н. И. И. срещу решение № 894 от 12.03.2026г. по НАХД № 17819/2025г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 8 състав, с което е потвърден Електронен фиш (ЕФ) Серия К № 10786171, издаден от Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР). С ЕФ на касатора е наложена глоба в размер 100 лв., на основание чл. 189, ал. 4 във връзка с чл. 182, ал. 2, т. 3, за нарушение на чл.21, ал. 1, от Закона за движението по пътищата (ЗДвП). Ответникът не изразява становище по касационната жалба. Прокурорът намира, че жалбата е неоснователна и изразява мнение за оставяне в сила на обжалваното решение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XX касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна.

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, че

решението е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Районният съд е събрал необходимите и относими доказателства; в обжалваното решение е изложил мотиви относно преценката на доказателствата, която е извършил. Въз основа на последните е направил изводи, които настоящият състав споделя и към които препраща на основание чл.221, ал.2, изр.2 АПК, в редакцията от ДВ бр.77/2018г., сила от 01.01.2019г. При субсидиарното действие на Наказателно-процесуалния кодекс /НПК/, районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност, и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените правила.

Във връзка с доводите на касатора следва да се отбележи следното. С изменението на ЗДвП от Държавен вестник бр.10/2011г. са въведени новите разпоредби на ал.4-11 на чл.189 от същия закон. С тях законодателят изрично създава нов режим на реализиране на отговорност за определени нарушения, различен от производствата, чието начало поставя актът за установяване на административно нарушение, посочен в чл.189, ал.1 ЗДвП, съобразно чл.36, ал.1 ЗАНН. Ето защо, не е налице основание двата режима да бъдат приравнявани – изрично противоположен е смисълът на изменението, предприето от законодателя. Поради това, не е приложимо в случая разрешението на т.1 от Тълкувателно постановление (ТП) № 1/27.02.2015 г. по тълк. д. № 1/2014 г., ОСНК на Върховния касационен съд и ОСС на Втора колегия на Върховния административен съд, което се отнася за сроковете по чл.34 ЗАНН. Приложима към производството на ЕФ е единствено т.2 от същото ТП, доколкото тя дава разрешение относно срока, в който бива погасена по давност изобщо отговорността, а именно, с изтичането на четири години и половина от извършването на нарушението. В случая подобно обстоятелство, изключващо отговорността, не е налице.

Относно направеното искане пред Конституционния съд да бъде поставен въпрос: „Съответства ли на принципа на правовата държава по чл.4, ал.1 от Конституцията разпоредбата на чл.189, ал.4 ЗДвП, доколкото чрез нея в специален материален закон се урежда самостоятелен ред за реализиране на административнонаказателна отговорност чрез ЕФ, различен от единното административнонаказателно производство, установено със ЗАНН, в нарушение на принципа за единство и системност на законодателната уредба, изразен в чл.10 ЗНА?“ и, че чл.189, ал.4 ЗДвП следва да бъде проверен за съответствие с чл.56 и чл.4, ал.1 от Конституцията, съдът в настоящия състав приема, че не е необходимо да отправи описаното запитване.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН Административен съд София – град, XX касационен състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ искането за отправяне на запитване на основание чл.150, ал.2 от Конституцията на Република България, направено с молба от 29.06.2026г.
ОСТАВЯ В СИЛА решение № 894/12.03.2026г. по НАХД № 17819/2025г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 8 състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.